

Manžel žaloval manželku o rozluky manželství pro hluboký rozvrat manželství. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal na rozluky z viny obou stran.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Prostudují-li se spisy a uváží-li se pečlivě jich obsah, jest zřejmo, že výlučná vina na rozvratu manželství stihá žalobce. Sám odvolací soud nebyl s to uvést proti žalované nic jiného, než že žalobce ji podle svědectví M-a častěji vyzval, aby se k němu do V. přestěhovala, a že podle svědectví G-ova u svědka v roce 1921 a 1922 najal dva zařízené pokoje, že však žalovaná, prohlédnuvši je, prohlásila, že se do nich nenastěhuje a z V. odjela zpět do Z., a soudí odvolací soud, že žalovaná tento byt odmítnouti nesměla a že, když tak učinila, bylo to jen proto, že s mužem bydliti nechtěla, kdežto byla by směla odepřítí následovati ho do jeho bydliště jen, kdyby se byl o přiměřený byt nepostaral. Avšak při bližším uvážení věc nevypadá tak, jak odvolací soud na ni nazírá, neboť M. potvrdil sice, že žalobce chtěl, by se žalovaná k němu přestěhovala, ale že spojoval to s různými požadavky, na př. že kladl za podmínku určité peníze a, když je dostal, chtěl zase více nebo žádal připsání domu v Z., který patřil žalované, a mimo to pominul odvolací soud vzíti tu v úvahu i výpověď L-a, jenž žádosti žalobcovy o peníze a o dům též potvrdil, a výpověď M-ové, že, když asi před 5 lety (1922) na zakončení jejího muže, jenž, vida žalobce jíti s H-ovou, pravil, že to nesmí být, aby strany žily od sebe, že žena patří k muži a muž k ženě, zařízení byla schůzka a svědek K. žalobci domlouval, aby šli do společné domácnosti, chtěl žalobce, by jí rodiče dali připsati polovici domu v Z. a k dohodě nedošlo. Co se však týče dvou pokojů u G-a najatých, má se to podle výpovědi svědka správně tak, že v roce 1921 nebo 1922 požádal ho žalobce, by mu přenechal dva pokoje, že by se do nich s manželkou a dětmi nastěhoval, »reservoval« mu svědek po celý měsíc dva hotelové pokoje bez kuchyně, žalovaná však, prohlédnuvši je, prohlásila, že se do nich stěhovat nebude a zas odjela. To zajisté nebyl byt pro zařízení domácnosti a lze bezpečně za to míti, že by žalobce za krátko byl musil takovýto »byt« zase pustiti, neboť nelze rodinu s dětmi vydržovati na trvalo na stravě v hotelu ani lidem lépe situovaným než byl žalobce jako oficiál lesnického úřadu. To se tedy nemohlo bráti vážně. Spíše odpovídalo tehdejší situaci, jak žalovaná už před odvolacím soudem na to poukazovala, jak tento sám uvádí, by žalobce byl drahou dojížděl z V. do Z. (14 km) buď denně neb aspoň týdně.

Čís. 8244.

Dána-li výpověď »z domovnického bytu«, dlužno míti za to, že měl býti výpověď zrušen i poměr domovnický.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1928, Rv II 522/28.)

Výpověď z domovnického bytu ponechal procesní soud první stolice k námitkám žalované v platnosti. Odvolací soud výpověď zrušil. Důvody: Právem má soud první stolice za to, že nejde o nájem, nýbrž o byt domovnický, neboť tím, že žalovaná konala práce, které podle § 6 zák. o dom. jsou povinností domovníka, a že při tom obývala byt, umožňující jí vykonávat povinnosti ty, stal se poměr, o který jde, poměrem domovnickým ve smyslu zákona o domovnicích, při čemž jest nerozhodno, co bylo o bytě ujednáno před platností tohoto zákona. Nerozhodno je, zda žalovaná za to měla, že za byt platí pracemi v domácnosti, neboť k těmto pracím povinna nebyla, majíc podle § 8 zák. o dom. nárok na byt zdarma. Přes to však soud první stolice neprávem uznal výpověď ze sporného bytu za účinnou, neboť výpověď z domovnického bytu podle § 10 zák. o dom. lze dáti, když se současně s výpovědí bytu vypovídá domovnický poměr, jehož součástí jest poskytování domovnického bytu, ku kterěž okolnosti jest přihlížeti z úřadu. Žalobce však dal žalované pouze výpověď z bytu, o domovnickém poměru vůbec se nezmiňuje. Nebyl-li však vypovězen poměr domovnický, ne lze dáti samostatně ani výpověď z bytu, leda by domovnický poměr byl již dříve přestal, ve kterémž případě by bylo možno žalovati o vyklizení z bytu jako obývaného bez důvodu.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Podle zjištění nižších soudů není pochyby a neběře to již v pochybnost ani dovolací odpověď, že jde o poměr domovnický ve smyslu zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n., jenž nepodléhá zákonům o ochraně nájemníků, a pravdu má odvolací soud i v tom, že výpověď z domovnického bytu podle § 10 zmíněného zákona lze dáti jen, když se současně s výpovědí bytu vypovídá domovnický poměr. Ale mylným jest jeho názor, že žalobci výpověď dávají žalované jen z bytu, o domovnickém poměru se nezmiňujíce. Soud první stolice přezírá, že žalovaná výslovně byla vypovídána z bytu »domovnického«, čímž sdostatek bylo zdůrazněno, že žalovaná užívá bytu jako domovnice a že žalobci vypovídají ve skutečnosti domovnici jako držitelku domovnického bytu, a že tudíž současně výpovědi zrušují i domovnický poměr, třebas to výslovně v soudní výpovědi neuvedli a výslovně ustanovení § 10 citovaného zákona se nedovolávají.

Čís. 8245.

Okolnost, že se vypovídající družstvo neusneslo na mimosoudní výpovědi řádně podle stanov, jest uplatňovati v námitkách proti výpovědi.

Třebas mimosoudní výpověď nemusí býti doručována podle předpisů o doručování žalob, netvoří zákonem požadovaného dokladu o do-